

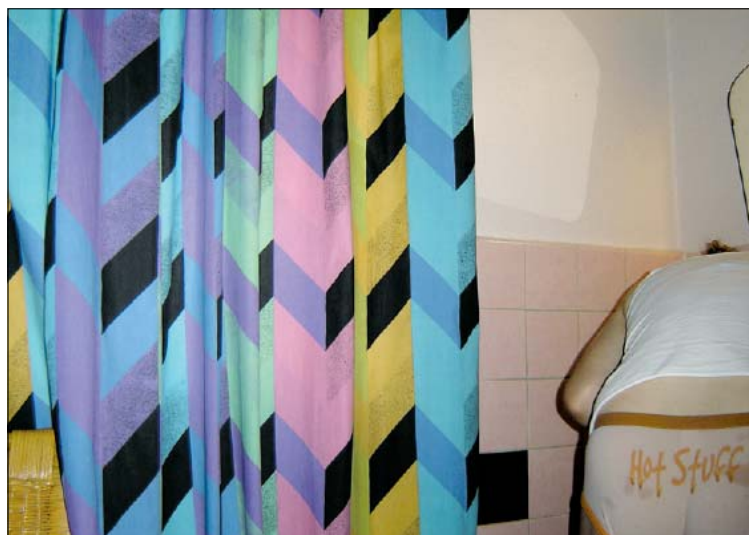
Beelden die de grens opzoeken

Maandag Gesloten Galerie Outline

Salvo van beelden in installaties van Claudia Sola.

Steensoep. Een stel zwervers – of soldaten, naarmate het land waar het verhaal de ronde gaat, verschillen de details – komt in een dorp met een hand vol stenen. 'We hebben trek, maar we kunnen hier soep mee maken', zeggen ze tegen de bewoners. 'Als jullie een beetje water hebben.' Na enig roeren wordt het volk nieuwsgierig. De zwerver proeft. 'Het is goed. Maar het zou nèt iets beter zijn als er een prei in kon.' En dus dragen de bewoners prei aan. Zo gaat dat nog even door, tot er een heerlijke volle soep is.

Steensoep is een soort naastenliefde, vindt kunstenaar Claudia Sola (1974). Het is ook de titel die Sola koos voor haar tentoonstelling in galerie Outline in Amsterdam. Haar steensoepgevoel komt tot uitdrukking op twee zijden van een groot scherm. Aan de ene kant klinkt een getik. Een kinderblokken-doosje wordt voortdurend verschillend belicht, waarna na enkele seconden het luikje als een

Beeld uit installatie van Claudia Sola.

guilloutine valt. Tak, stilte, tak, stilte. Aan de andere zijde komt een stroom van beelden langs, begeleid door geluid dat soms afwisselt alsof er een radiozender gezocht wordt. Een soldaat spreekt, een piano speelt en een vliegtuig stort neer.

Sola werd gekozen door Marijke van Warmerdam, in de tentoonstellingsserie *The artists' artists*. Dit mentorschap is niet verwonderlijk – ook Van Warmerdam gebruikt de alledaagse realiteit vaak voor haar installaties. Maar waar Van Warmerdams sig-

natuur herkenbaar is aan het contemplatieve karakter van haar films, laat Sola een salvo van beelden los, met een climax als een Wagneriaans drama.

De beelden lijken herkenbaar en gaan net te snel. Je hoofd kiest gevoelsmatig, tot het er bijna dol van wordt. Lachende families, bodybuilders, prullenwinkeltjes, borden pasta, oorlogsfoto's, kinderen in Palestina. Je kent het, van om je heen of van de televisie. Dit is de wereld, wordt je op het hart gedrukt, en er zit een gevaarlijk tintje aan.

Er sluimert steeds de belofte op een soort ontploffing, als een psychopathische gek die neuuriënd naar de zon kijkt maar ieder moment kan toeslaan.

Op het moment dat er wonden, nare littekens en röntgenfoto's voorbijkomen, wordt duidelijk dat de kunstenaar de grens zoekt. Ze kruipt op de huid, in de huid, terwijl ook beelden van ver voorbij komen. Waar wordt het probleem van de wereld mijn probleem? Wat betekenen anderen voor mij en ik voor anderen? Door steeds dieper in te zoomen op het binnenste van de mens – tot microscopische monsters aan toe – lijkt Sola het verschil tussen haar en de buitenwereld te willen bezweren. Sterk is dat ze het dicht bij zichzelf houdt; hoe universeel de foto's ook lijken, de meesten heeft ze zelf gemaakt of van vrienden gekregen. Er komt geen antwoord; soms bieden regenbogen en zachte pianomuziek hoop en is het ritme rustig, om daarna weer om te slaan naar dat sluimerende onderhuidse geweldgevoel.

Wieteke van Zeil

Claudia Sola, Steensoep. T/m 10 februari in galerie Outline, Oetewalerstraat 73, Amsterdam. www.outlineamsterdam.nl